

LBRIS

We know
books

JOHANNA
DANNINGER

*Secret
Elements*

ÎN JOCUL FLĂCĂRILOR

EDITURA
UNICART

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DANNINGER, JOHANNA

Secret elements : în jocul flăcărilor / Johanna Danninger. - București : Unicart, 2025
ISBN 978-630-300-188-3

821.112.2

Copyright text și ilustrații © 2019, CARLSEN Verlag GmbH, Hamburg, Germania
Publicat prima dată în Germania cu titlul SECRET ELEMENTS – IM SPIEL DER FLAMMEN
Toate drepturile rezervate.

Traducere din limba germană
Cristina Dogaru

© 2025 Editura Unicart pentru versiunea în limba română

Editura Unicart sprijină drepturile de autor, deoarece consideră că acestea susțin creativitatea, încurajează diversitatea autorilor, promovează libertatea de exprimare și creează o cultură vie.

Vă mulțumim că ați cumpărat o ediție autorizată a cărții de față și că respectați drepturile de autor, prin faptul că nu reproduceți, nu scanați și nu distribuiți nicio parte a acestui volum. Astfel, ne ajutați să continuăm să publicăm cele mai frumoase cărți pentru toți cititorii.

www.unicart.ro
www.edituraunicart.ro
Tipărită în România

CAPITOLUL 1

Inima îmi bătea cu putere.

M-am lipit cu spatele de perete. Adrenalina pură îmi vâjâia prin vene. Arma vibra ușor în mâinile mele tremurânde. Peste clădirea de birouri abandonată se așternuse o liniște desăvârșită.

Unde naiba erau ceilalți?

Mi-am verificat agitată afișajul brățării multifuncționale. Eram online și nu exista niciun mesaj de eroare. Totuși, nimeni nu reacționase la încercările mele de contact. Eram pe cont propriu.

Am tastat în grabă pe afișajul brățării și am apelat la planul clădirii, pentru a mă orienta. Nu mai eram departe. Doar două camere mă despărțeau de țintă.

Mi-am strâns mai tare pistolul, am închis ochii, am respirat adânc de câteva ori, pentru a-mi estompa vuietul din urechi. Amuleta îmi pulsa pe piept. Elementele erau pregătite. Voiau să mă ajute, să mă susțină. Voiau atât de mult, încât aveam probleme ca să le țin sub control. Nu puteam să mă las sedusă

de puterile *orinionului*. Ele ar fi divulgat cine eram cu adevărat.

Se apropiau pași. Păreau precauți, dar se auzeau destul de tare. Am ascultat cu atenție și am auzit cum a pătruns în grabă persoana în camera alăturată și s-a oprit undeva. Am profitat de moment și am țâșnit din ascunzișul meu prin tocul ușii. Înainte ca adversarul meu să poată reacționa, l-am lovit cu putere cu pistolul în stomac și i-am dat rapid arma jos din mână. El s-a chircit gemând, dar a ripostat imediat. Cotul său m-a nimerit cu un sunet surd în coaste. Adrenalina acoperea durerea, dar forța a fost destul de puternică pentru a mă face să mă clatin înapoi.

Adversarul s-a năpustit imediat cu pumnii asupra mea. Mi-am folosit antebrațele pentru a-i para loviturile. Era, fără îndoială, un bun luptător, dar nu a reușit să învingă apărarea mea.

L-am împins cu prima ocazie bună pe care am avut-o. Nu i-am dat nicio șansă să-și recapete echilibrul și l-am împins din ce în ce mai mult spre un colț al camerei nemobilate. S-a împiedicat și s-a lovit cu spatele de perete. Am întins mâna pentru ultima dată și l-am lovit cu patul armei mele ferm în ceafă, după care s-a prăvălit inconștient la pământ.

M-am uitat la el cu atenție. Pieptul său se ridica și cobora abia vizibil. Precaută, l-am lovit cu vârful cizmei în piciorul drept, dar el n-a avut nicio reacție.

Totul era în regulă.

Mi-am pregătit arma și am ciulit urechile. Nu se auzea nimic. Numai bătăile frenetice ale inimii mele.

Am mers mai departe cât de încet am putut. Camera avea trei uși. Prin una dintre ele intrase adversarul meu, eu prin a doua. În spatele celei de-a treia trebuia să se afle o cameră comunicantă, prin care să ajung la țintă.

Am apăsat cu grijă ușa întredeschisă. De-abia s-a auzit când a scârțâit, dar am tresărit de parcă ar fi țipat la mine. M-am sprijinit lateral de perete, în timp ce am deschis ușa cât mai mult cu celălalt braț. În spatele ei era întuneric total.

Mi-am activat lanterna ceasului și am prins mânerul pistolului cu ambele mâini, înainte de a mă încumeta să ies din ascunziș și să intru într-o cameră fără nicio fereastră. Am rotit în grabă fasciculul de lumină al lanternei în toate direcțiile și am evaluat situația. Spre deosebire de cealaltă cameră, în față se aflau câteva piese de mobilier, în spatele cărora te puteai ascunde bine.

Am verificat fiecare unghi, fiecare umbră și, de-abia după ce am fost incredințată că era sigură camera, mi-am permis să respir din nou. Apoi m-am îndreptat spre ultima ușă.

M-am uitat încordată la vopseaua descojită. Am apăsat clanța. Ușa era încuiată, dar lemnul uscat al

tocului ușii îmi spunea că acest lucru chiar nu mă va împiedica.

M-am dat un pas înapoi și m-am izbit în ușă cu toată puterea. Lemnul a trosnit puternic atunci când lacătul a cedat din cauza loviturii violente. Ușa s-a deschis și s-a trântit de perete. Dacă s-ar mai fi aflat prin preajmă vreunul dintre dușmanii mei, tocmai i-aș fi indicat foarte clar unde mă află.

Am pornit imediat și am intrat în ultima cameră. Printr-o fereastră murdară strălucea lumina lunii. Camera era goală, cu excepția unei măsuțe, care se afla în mijloc. Pe aceasta se afla obiectul-țintă.

Ușurată, m-am repezit spre ea. Reușisem! Chiar în fața mea se afla mapa cu coperta de hârtie îngălbenită, care părea să conțină informații explozive. Lumina lunii arunca o strălucire de-a dreptul mistică asupra ei.

Am încremenit.

Vederea acestui document a declanșat în mine un val de amintiri, care au năvălit fără milă asupra mea.

Cartea Cuvintelor... Alfred... Vulpea.

Imaginile acelei nopți îngrozitoare de acum trei săptămâni au năvălit în mintea mea. Am revăzut din nou cum, cu o privire lacomă, Vulpea a ridicat cea mai prețioasă carte a lumii. Cum i-a înfipt bibliotecarului Alfred un pumnal în piept, fără a avea măcar o tresărire. Cum s-a prăvălit la pământ, fără viață, prietenul meu drag.

Și apoi am văzut-o pe Vulpe stând în fața mea. Semnul strălucitor al Întunericului pe frunte, întunecimea de nepătruns din ochii ei, zâmbetul amuzat pe buzele roșii ca sângele. Se bucura de șocul care mă cuprinsese odată cu adevărul.

Omoar-o!

Cuvintele acestea îmi răsuna încontinuu în minte.

Trebuie s-o omori!

Dar nu am fost în stare de așa ceva, nici nu mă puteam mișca sau gândi limpede. În schimb, rămăsesem pur și simplu nemișcată și i-am îngăduit Vulpii să dispară cu Cartea Cuvintelor.

Femeia al cărei corp îl preluase Întunericul.

Corpul mamei mele...

Și atunci, o durere arzătoare m-a adus brusc în prezent. M-a ars între omoplați și s-a răspândit în mine ca un val. Am fost aruncată în față și am încercat să mă prind cu mâinile de masă, însă brațele mele nu mai reacționau. Mușchii mei erau dintr-odată ca împietriți. M-am prăvălit rigidă ca o scândură și am rămas neputincioasă pe podea.

Durerea inițială m-a mai lăsat și se simțea numai ca un ecou surd. Nu mă puteam mișca. Un tremurat ușor mi-a cuprins tot corpul. Era o senzație ciudată, de parcă nu m-ar mai fi ascultat.

O pereche de cizme s-au ivit în câmpul meu vizual. Îi aparțineau tipului pe care îl lăsasem

inconștient după luptă. S-a ghemuit și și-a aplecat capul spre mine, astfel încât să-i recunosc rânjetul stupid.

— Te-ai bucurat prea devreme, Winter! mi-a spus sarcastic Maranon Gedelski.

Super! Tocmai tipul care îmi plăcea cel mai puțin dintre colegi m-a paralizat cu un foc în spate.

M-am uitat la el furioasă. De fapt, am vrut să răspund ceva, însă n-a ieșit decât un șuierat ciudat din maxilarul meu încleștat.

Maranon și-a înclinat capul și s-a aplecat mai mult spre mine.

— Poftim? Ai spus ceva?

Orinionul îmi ardea atât de tare pe piele, încât m-am temut că ar putea exploda. Eram cât pe ce să pierd controlul asupra amuletei.

Din fericire, chiar în acel moment a apărut maiorul Kunnar și a încheiat astfel exercițiul. A dezactivat impulsul electric al vestei mele de antrenament, pe care îl activase Maranon prin împușcătura lui cu muniție specială.

La fel de brusc precum se instalase, a și dispărut amorțeala întregului corp. M-am ridicat imediat și am tras adânc aer în piept, pentru a-i explica lui Maranon că și-ar putea băga rânjetul altundeva, când maiorul Kunnar s-a vârat între noi. S-a uitat sumbru în jos la mine, încrucișându-și brațele în fața

pieptului, astfel încât pachetele de mușchi ieșeau voluminoase în evidență. Chelia lui reflecta lumina slabă din tavan. Eram încă foarte înfuriată, de aceea m-am abținut numai cu greu să mă reped la el.

În timp ce Kunnar continua să mă privească, clădirea de birouri din jurul nostru a început să se miște. Pereții, piesele de mobilier și-au pierdut culoarea și s-au prăbușit, până când s-au topit împreună cu podeaua. În același timp, tavanul părea să se dizolve în aer. Devenea din ce în ce mai luminos. Și în câteva secunde a dispărut întreaga proiecție și ne aflam în hala austeră de holografie.

— La naiba, Winter! a lătrat brusc Kunnar. Ce-i cu dumneata?

Între timp, mă obișnuisem suficient cu tonul dur al șefului nostru de antrenament. La început mi-a fost destul de greu să mă înțeleg cu el. Dar acum, după opt săptămâni, puteam să-i las cuvintele să treacă pe lângă mine.

— Am fost împușcată, domnule! am răspuns eu în cele din urmă.

— Și de ce s-a întâmplat asta?

Mi-am mușcat buza de jos. Era pentru prima dată când mi se întâmpla așa ceva. Simțeam încă destul de puternic șocul. Nu-l puteam ignora, cel puțin nu pentru mult timp. Aveam impresia că, în adâncul sinelui meu, se aglomeraseră toate amintirile,

urmând să erupă iar și iar, puternic ca un gheizer, în situațiile cele mai nepotrivite.

Maiorul Kunnar m-a străpuns cu ochii săi cenușii. Nu eram sigură ce ar putea recunoaște în ai mei. Cu siguranță mult prea multe după gustul meu. În orice caz, el era un Finnior de gradul II, un descoperitor al adevărului, care putea cunoaște sentimentele altora.

Mi-am ridicat bărbia și i-am explicat:

– Deoarece am fost prea lentă, domnule.

De după spatele lat al lui Kunnar se putea auzi Maranon râzând încet. Maiorul a înregistrat acest lucru cu un tremur ușor al nărilor, dar nu s-a întors. În schimb, mi s-a adresat:

– Nu ați fost în niciun caz prea înceată, Winter. Acest lucru s-a văzut în lupta cu Gedelski. Râsul încet din fundal s-a oprit. Kunnar a făcut o pauză semnificativă înainte de a tuna: Dar dacă aveți o armă în mână, atunci ar trebui s-o și folosiți.

Subiectul arma de foc era într-adevăr o problemă pentru mine. Nu era că nu știam să o folosesc. Dimpotrivă chiar – în poligon reușeam chiar foarte bine. Problema era că nu *voiam* să o folosesc. Cu o singură mișcare a degetului arătător se putea stinge o întreagă viață. Și asta era, din punctul meu de vedere, greșit, laș și brutal.

Nu, un așa instrument nu voi folosi. Nici măcar într-o proiecție cu o muniție electro-impuls inofensivă.

– Da, domnule! am spus eu totuși politicoasă, pentru a fi lăsată în pace de Kunnar.

Și-a mijit ochii pentru scurt timp, apoi s-a întors.

– Pauză de masă, a strigat el de parcă aceasta ar fi fost o pedeapsă pentru noi.

L-am privit pe Maranon. Avea buzele strânse într-o linie îngustă și a mărșăluit direct pe lângă mine. L-am urmat la o distanță mică până la ieșirea din hală. Nu se mai vedea niciun coleg de-al nostru în lung și-n lat. Se pare că eu și Maranon eram singurii care reușiserăm să ajungem la linia de sosire în cadrul simulării. Ceilalți se eliminaseră deja înainte reciproc, acesta fiind motivul pentru care nu mai putusem contacta pe nimeni prin stația radio.

Eram încă furioasă, dar încet-încet mi-am dat seama că, de fapt, nu Maranon era motivul furiei mele. Eram furioasă pe mine însămi. Că mă lasam din nou cuprinsă de amintirile mele. Nu aveam voie să mă las copleșită de sentimentele mele. Și anume nu numai în situații de antrenament ca cea de acum.

Întunericul pusese stăpânire pe Cartea Cuvintelor și devenise astfel o amenințare de proporții nebănuite. Cel puțin așa o numise generalul Stanson. E drept că învățasem multă magie în timpul petrecut în Altă Lume, totuși magia Cărții încă rămăsese misterioasă pentru mine. Aparent, conținea propoziții și formule care au fost necesare creării Lumii

Celorlalti. Pentru mine, acestea păreau niște vrăji magice. Și asta suna pentru mine a basme.

A spus aleasa cu amuleta magică în jurul gâtului...

În orice caz, Întunericul devenise mai puternic ca oricând cu această carte. A mai fost și amănuntul că înhățase tocmai corpul mamei mele, pentru a supune ca Vulpe Pământul. Cu puțin timp înainte de a afla acest lucru, eram și mai hotărâtă să o omor. Întunericul avea nevoie de un corp uman pentru a exista în lumea noastră. Dacă acest corp murea, el trebuia să dispară. Însă astfel ar fi murit inevitabil și mama mea, a cărei conștiință exista încă în Vulpe și care nu fusese complet îndepărtată de Întuneric.

Ea era încă acolo. Știam asta. Într-o fracțiune de secundă ar fi putut să se lupte să iasă la suprafață și să vorbească cu mine.

Omoar-o!

— De ce nu ai împușcat-o?

Am tresărit și m-am trezit din nou în vestiarul fetelor. Se pare că picioarele mă purtaseră automat aici, în timp ce gândurile îmi fuseseră cu totul altundeva. Am clipit nedumerită spre prietena mea Lucy, care stătea la chiuvetă și îmi pusese întrebarea asta. Și-a tamponat cu o compresă o zgârietură urâtă de pe gât. Își prinsese buclele bogate într-o coadă încâlcită și își scosese deja echipamentul de antrenament.

— Jay? Lucy mă privea îngrijorată în oglindă. E totul OK cu tine?

— Sigur. Sunt doar nervoasă. Asta e tot.

M-am dus la dulapul meu și am dat jos centura de arme. În afară de Lucy și de mine nu mai era nimeni în vestiar. Celelalte fete din clasa noastră se retrăseseră în pauza de prânz.

— Deci, încă o dată, a zis Lucy serioasă. De ce nu ai tras asupra lui Maranon?

— Habar n-am. Nu se va mai întâmpla.

Am oftat și am desfăcut banderola verde, care mă repartizase azi în grupa cu numele sonor „Echipa Verde”.

În timpul simulărilor eram împărțiți de obicei în două sau maximum patru echipe, care erau reconfigurate de fiecare dată. Deși Kunnar nu ne împărțea arbitrar. Remarcasem că echipele erau mereu la fel de puternice. Iar eu nu fusesem niciodată în aceeași echipă cu Maranon, fapt de care chiar nu aveam de ce să mă plâng.

Tipul mă detesta. Era unul dintre locuitorii Lumii Celorlalti care credea că ei sunt ceva mai deosebiți numai datorită geneticii. Purtam la încheietura mâinii tatuajul unui căutător al adevărului de gradul III, ceea ce reprezenta cea mai mică expresie a unui talent Tuatha. Chiar și numai acest lucru îl făcuse pe Maranon să strâmbе din nas. În afară de asta, mai

eram și un așa-numit Breag, care crescuse la oameni în Lumea de Acolo fără a ști de talentul lui. În concepția lui Maranon, asta era cea mai mare rușine.

Ce ar spune dacă ar afla că tot ce știa despre mine e o minciună? Dacă cineva i-ar divulga că sunt numai un om pur și simplu?

Câteodată i-aș fi băgat asta sub nas cu cea mai mare plăcere. Deoarece el mă ura probabil numai pentru că suntem la fel. Asta pur și simplu nu putea fi în acord cu concepția lui de bază. Chiar mi-ar plăcea să-i văd fața când ar fi realizat că sunt un om supernormal. Oameni ca mine i-ar putea rezista fără probleme.

Din păcate, a trebuit să renunț la această privilegiu. Singurul motiv pentru care aveam voie să particip ca om la antrenamentul unui agent din Altă Lume era la cel mai înalt nivel de secret al Agenției. Doar foarte puțini locuitori ai Lumii Celorlalți știau de o organizație teroristă numită Ordinul Roșu, care făcea ravagii pe Pământ și care era condusă de Întunericul însuși. Și numai puțini știau că sunt în posesia *orinionului*, cea mai puternică armă dintre toate. O amuletă, creată de zeița Danu, care îi permitea posesorului ei să folosească puterea celor patru elemente.

Puteam să înțeleg că adevărata mea identitate era ascunsă pentru propria mea protecție. Dar nu-mi

plăcea ca Lumea Celorlalți să nu afle nimic de amenințarea actuală. Chiar nu puteam aproba decizia Instanței, cel mai înalt tribunal al Lumii Celorlalți. Se pare că voiau să împiedice o panică în masă. Toate bune și frumoase, însă cum să se apere populația, dacă nu i se explica nimic?

Oamenii din acea lume nu știau nimic despre magie, duhuri elementare sau zeițe. Nici piticii, sirenele și alte creaturi ale Lumii Celorlalți nu le erau cunoscute. Nu ar fi putut să înțeleagă cu ce puteri ale Pământului aveau să lupte acum, cu toate că eu mă aflam în mijlocul acestei lupte.

Totuși, locuitorii Lumii Celorlalți ar fi înțeles asta foarte exact. Pur și simplu, nu era corect să-i lași să creadă că totul e foarte bine.

Mi-am scos insigna de lider de echipă de pe vesta de antrenament și m-am uitat la Lucy. Își aplicase un unguent maroniu peste rană, iar acum își lipea deasupra un plasture. Lucy fusese în Echipa Verde sub conducerea mea și fără să vreau m-au cuprins remușcările. Aplicasem o tactică greșită? Eram eu de vină că am pierdut?

— Când ai fost dată afară? am întrebat-o.

Lucy se uita la reflexia ei din oglindă.

— Cu puțin timp înainte de a da tu de Maranon. Idiotul ăla m-a zgâriat ca o fetiță! A pus capacul tubului de unguent, înainte de a-l așeza în

dulăpiorul de prim ajutor situat deasupra chiuvetei. Ochii ei i-au întâlnit pe ai mei în oglindă. A ridicat o sprânceană. Nu fi așa de abătută. Din câte am înțeles, celelalte echipe nici nu au ajuns până la ultimul segment. Dar asta ne va arăta dragul de maior până în cel mai mic detaliu.

Cu siguranță urma să o facă. Și nu va rata nici cea mai mică ocazie de a evidenția cea mai mică greșeală făcută de fiecare participant. În cadrul ședințelor de evaluare, practic nimeni nu scăpa nepedepsit.

— Ești gata? m-a întrebat Lucy scuturându-și bucele.

Mi-am scos vesta de antrenament și am agățat-o în dulap.

— Gata.

— Bine, pentru că sunt lihnită, s-a plâns ea frecându-și stomacul cu mâinile și gemând.

— Întotdeauna ești lihnită, i-am răspuns.

— Ai dreptate, a ridicat Lucy din umeri indifereentă.

Toamna se răspândise peste Cealaltă Lume. Zilele se scurtau și natura se pregătea încet-încet pentru iarnă.

Mă plimbam pe îndelete prin Pădurea de Smarald și mă uitam la jocul minunat de culori al vârfulilor tomnatice ale copacilor de deasupra mea. În aer plutea un miros picant de pământ umed și mușchi.

Această pădure era locul meu sfânt. Aici mă simțeam ocrotită și înțeleasă. Nimeni nu aștepta ceva de la mine, nimeni nu mă judeca. Numai aici simțeam sentimentul că aveam pur și simplu voie să exist.

De când dețineam *orinionul*, legătura mea cu natura se adâncise. Petreceam mult timp simțind elementele și ascultându-le. Urmăream dansul constant al moleculelor de apă din lacul pădurii, ascultam forfota diversă din adâncul pământului și îmi lăsam gândurile să fie purtate de vânt. Observam din ce în ce mai mult cum se contopeau și cum erau conectate elementele. În ciuda caracteristicilor lor extrem de diferite, ele formau o unitate perfect armonizată în diferitele forme ale naturii. Puteam observa foarte bine această interacțiune la copacii Pădurii de Smarald. Aici am văzut apă, pământ, aer – și o a patra componentă, care până acum îmi rămăsese ascunsă, de a cărei prezență eram chiar foarte conștientă: focul.

Era ultimul element de al cărui acord mai aveam nevoie pentru a putea folosi întreaga putere a *orinionului*.

Din păcate, nimeni nu știa unde se afla Spiritul Focului. Ceea ce nu era o noutate. Problema era că, de data aceasta, Agenția n-avea nicio idee de unde s-ar putea începe căutarea. Și nu exista nicio creatură a acestui element pe care s-o fi putut întreba. Elfii